

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2000. november 26.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

5.

LEGYEN MEG A TE AKARATOD

Lekció: Mt 26,36-46

Alapige: Mt 6,10

... legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, kegyelmes mennyei Atyánk, boldogan valljuk mi is, hogy nagyok a te cselekedeteid. Kegyelmes és irgalmas Úr vagy te és, emlékezetet szereztél a te csodáidnak. Nem akarjuk elfelejteni mindazt, amit tettél a világ megalapítása óta a mai napig, és emlékezni akarunk mindazokra a csodáidra is, amiket a mi kicsi életünkben cselekedtél eddig.

Magasztalunk téged a sok jóért, amit kaptunk, s amiből semmit nem érdemeltünk meg. Köszönjük, hogy nem érdemeink szerint ajándékozol minket, hanem a te nagy kegyelmed és irgalmasságod szerint. Szeretnénk megköszönni azt is, hogy még a próbákkal, a veszteségekkel is a javunkat munkáltad.

Bocsásd meg, ha sokszor nem azok közé tartoztunk, akik téged szívből szeretnek, és akiknek ezért minden a javukat munkálja. Bocsásd meg, ha sokszor zúgolódtunk, lázadoztunk a te akaratod ellen. Látod, Urunk, most is, hogy igaz-e, amit most énekeltünk. De kérünk, segíts el oda, hogy igaz legyen mindannyiunk szívében és ajkán, hogy teljes meggyőződéssel tudjuk vallani: mind jó, amit te teszel, mert a te akaratod tökéletes és jó akarat.

Kérünk, ez ne valamiféle rideg tétel legyen a számunkra, hanem sok-sok tapasztalatunkból leszűrődött hitvallás. Engedd, hogy megismerjünk téged igazán, és tudjuk, merjük reá bízni egészen az életünket. Eközben hadd tapasztalhassuk, hogy a te akaratod mindig a mi javunkat munkálja. Taníts meg minket arra, hogy szívből tudjuk kérni: legyen meg mindig, mindenben a te akaratod a magunk személyes életében és a világ történetében is.

Köszönjük, hogy színed elé járulhatunk, köszönjük, hogy nem kell félnünk tőled. Köszönjük, hogy hozhatunk mindent: a csalódásainkat, a megoldatlan kérdéseinket, a gyászunkat, a betegségünket. Jöhetünk hozzád a bűneinkkel, és te leveszed rólunk bűneinknek terhét. Tudsz adni érdemi választ kérdéseinkre, meg tudsz ajándékozni igazi vigasztalással. Tedd ezt, kérünk, most is, szaporítsad ebben az órában is a te kegyelmes cselekedeteidet az életünkben. Sőt szaporítsad a te csodáidat. Hadd ismerjünk meg téged igazán, hadd ismerjünk el Istennek, Úrnak magunk felett, és így jöjjön el a te országod igazán az életünkbe. Valósul-

5. LEGYEN MEG A TE AKARATOD

---

jon meg királyi uralmad. Ajándékozz meg minket most is azzal, amivel akarsz. Legyen meg a te akaratod ebben is.

Ámen.

Igehirdetés

Ez a kérés szervesen következik az előzőből: jöjjön el a te országod, vagyis — látuk — így kellene pontosan fordítanunk: valósuljon meg a te királyi uralmad. Ez a kérés, és ennek a tartalma az, hogy Isten akaratára teljesebben. Isten királyi uralma, országa mindig ott valósul meg, ahol az Ő akaratát cselekszik. Az a cél, hogy az Ő királyi uralma megvalósuljon és az ehhez vezető út az, hogy elkezdjük cselekedni az Ő akaratát. Ez azonban egyáltalán nem könnyű feladat nekünk, sőt lehetetlenül nehéz. Több jellegzetes magatartás alakult ki Jézusnak ezzel az igényével szemben, hogy legyen meg Isten akaratára az életünkben. A legjellemzőbbeket szeretném elsorolni.

Az a természet, ami mindannyiunkkal velünk születik, eleve tiltakozik Isten akaratának a cselekvése ellen. Annak, hogy ez a kérés megvalósuljon: legyen meg a te akaratod itt a földön úgy, mint a mennyben, mi magunk vagyunk a legfőbb akadály. A bűnbe esett ember mindig mást akar, mint Isten. A bűnbe esett ember szakadatlanul lázad Isten akaratára ellen, természetévé lett a lázadás. Az lett a büntetése, ami a bűne volt: szembeszegett Istenével, és ez sajnos romlott természetére legjellemzőbb tulajdonsággá lett.

Az Istentől távol élő ember akaratára mindig eltér Teremtőjének az akaratától. Mást akar, mert nem ismeri el Istent Istennek, hanem ő akar Isten helyére törekedni, istenkedik, éppen ez a bűne. Ez a nyílt lázadás, ez az Isten akaratával szembeni makacs ellenállás a természeti emberre jellemző, vagyis mindnyájunkra úgy, ahogy megszülettünk.

A másik jellegzetes magatartás a vallásos emberé. Ő nem tagadja Isten létét, sokszor még nem is kételkedik abban, hogy Őt tisztelni kell, mivel azonban nem ismeri és

nem ismeri el Istennek maga fölött, ezért megpróbálja manipulálni. A legtöbb vallásos cselekménynek ez a célja. Ezért mutat be áldozatokat, ezért tesz fogadalmakat, és sok vallásban az imádságnak is ez a célja, hogy befolyásolja az istenség vagy az istenek akaratát. Rávegye istenét arra, hogy tegye azt, amit az imádkozó szeretne, hogy segítse meg őt.

Jó lenne, ha most mindjárt, különösen mivel az úrasztalához is készülünk sokan, kíméletlen becsületességgel felülvizsgálnánk az imádságainkat, meg az imáról való gondolkozásunkat: vajon nem ez-e az alaphangja sok-sok imádságnak, hogy jó Istenem, segíts meg! Miben? Abban, amiben célt akarok érni. Tudom, hova akarok megérkezni, csak szükségem van a te segítségedre. Mintegy az alkalmazottunkká fokozzuk le a mindenható Istent. Ezt nevezik sokan imádságnak. Ez nyilvánvalóan nem az.

Ennél valamivel több a harmadik, ami a nagyon vallásos, vagy a majdnem hívő embert jellemzi. Amikor valaki kénytelen-kelletlen beletörődik abba, hogy ez az Isten akaratára. Meglepődtem, amikor most utánaérdeklődtem, ki mit ért ezen: legyen meg a te akaratod. A legtöbben azt mondták, amit a jó Isten cselekedett, azt tudomásul kell venni. Valaki példát is mondott. Például meghalt valaki a családjában, és én azt mondtam: mit tehetünk most már, legyen meg a jó Isten akaratára. Vagyis: kénytelen-kelletlen tudomásul vesz valamit, amit Isten tett. Utólag megállapítja, ha már így akarta, mit tehetünk ellene, legyen meg az Ő akaratára.

Érezzük, hogy mennyire a tiltakozás, a lázadás van ebben is? Most már nem tehetek ellene semmit, ha tehetnék, tennék. De én jól nevelt vallásos ember vagyok, rábólintok: le-

gyen meg az Ő akarata. Erről beszél itt Jézus a Mi Atyánkban? Az egész Szentírás ennek az ellenkezőjét mondja.

Énekeltük most a 272. éneket. Hogy is kezdődik ez az ének? „Mind jó, amit Isten tészén, Szent az Ő akarata, Ő énvelem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja.” Így énekeltük? Nem figyelték meg, hogy szíszegtünk a második sornál is? Ő énvelem is úgy tészén — énekeltük —, mint kedve néki tartja. Ez nemcsak arra utal, hogy nem figyelünk a szövegre, hanem ez nem véletlen: ez van a szívünkben. Beletörődöm. Mind jó, amit Ő *tészén* — ezt mondják, hát illik ezt így nekem is egyetértően elfogadni. Ő énvelem is úgy *tészén*, mint kedve néki tartja. Mit tehetek ellene? Ez a hitetlen, bár vallásos embernek a beletörődése. Utólag megálapítja.

És mit tesz a hívő? Ő előre kéri. A hívő azt mondja, ami az énekeskönyvünkben van: Ő énvelem is úgy *tégyen* (úgy tegyen velem), ahogy a kedve néki tartja. Mert Ő jobban tudja, mi jó nekem, mint magam. Én rábízom egész életem teljes bizalommal, mert ismerem már Őt. Tudom, hogy ki Ő. Komolyan veszem, hogy az Isten Isten, én pedig az Ő szolgája vagyok. Sőt, ennél sokkal többet tudok már. Ő az én szerető mennyei Atyám — így kezdtem az imádságomat —, én pedig az Ő szeretetből befogadott szeretett gyermeke vagyok. Éppen ezért rábízom egész életem előre, nem utólag állapítom meg illedelmesen rábólintva, ha már így tett, tudomásul veszem, mert nem tehetek ellene semmit. Én nem akarok ellene tenni semmit. Munkálni akarom az Ő akarátát. Teljes bizalommal látatlanban áment mondok arra, amit Ő akar. Sőt, könyörgök azért, hogy valósuljon meg az Ő akarata az én életemben is, mert ismerem, mi minden tiltakozik bennem az ellen. Én pedig nem akarom, hogy tiltakozzék. Én már az Atyám oldalán állok, és nem a magam romlott természetének az oldalán, amelyik mindig lázad ellene. Ép-

pen ezért előre igent mondok mindarra, amit Ő akar, és nem utólag beletörődve veszem azt tudomásul.

Az ilyen ember félreáll Isten útjából. Az ilyen ember tudja igazán dicsőíteni Őt. Az ilyen ember meggyőződött már arról, ki az Ő Istene, és teljes belső bizonyossággal ezt meg is vallja mások előtt is. Az egész Isten ellen ágáló és lázadó világ közepette így dicsőíti Őt. Az ilyen ember életében valósul meg az, hogy megszenteltetik az Isten neve, megvalósul az Ő királyi országa, mert elkezd cselekedni az Ő akarátát teljes belső azonosulással. Így függnék össze a Mi Atyánk egymást követő mondatai.

Aki tudja, hogy ki az az Atya, aki a mennyekben van, és elkezd cselekedni az Ő akarátát, annak az életében megszenteltetik az Ő neve, az benne él az Isten országában, sőt képviseli azt mások előtt is, és az cselekszi az Istennek akarátát. Az ilyen ember belső szenvedéllyel kéri Dáviddal együtt: taníts engem a te akarodat teljesítenem, mert te vagy Istenem. Nem én akarok a magam Istene lenni többé, és tudom, hogy nem vagyok kiszolgáltatva idegen akaratoknak. Én kiszolgáltattam magamat egyszer és mindenkorra neked, mert te szeretsz engem egyedül igazán és mindvégig. Bízom benned, hogy mindig a javamat munkáld. Taníts hát engem a te akarodat teljesíteni, mert te vagy Istenem. (Zsolt 143,10)

Egyáltalán nem könnyű vállalkozás ez, mert aki ezt a kérést valóban őszintén mondja és nemcsak szajkózza és idézi, az önmagával kerül szembe. Annak a szíve csatatérre válik, mert újra és újra meg kell harcolnia ezt a harcot, hogy ne az én akaratom teljesedjék, hanem Istené. Meg akarom ismerni, mit akar Ő, előre igent mondok rá, és amikor megértettem, feltétlenül azt akarom cselekedni. Ez azt jelenti, hogy szembe kerülünk a saját úrhatnamságunkkal, kényelemszeretetünkkel, önzésünkkel, bizalmatlanságunkkal, Istennel szembeni hitetlenségünk-

5. LEGYEN MEG A TE AKARATOD

kel. Szembekerülünk az egész minket körülvevő világgal. Ennek az Istentelen szellemségével, istenkedő göggyével és Istent negligáló, semmibe vevő tagadásával.

Nem véletlenül biztatja, bátorítja Péter a frissen megtért keresztyéneket abban a nagy pogány környezetben, amiben éltek, hogy „ne emberek kívánsága, hanem Isten akarata szerint töltsétek a testben hátralevő időt.” (1Pét 4,2) Amikor a legfontosabbat akarja a lelkükre kötni, akkor ezt mondja nekik, mert ez állandóan ütközik: az emberek kívánsága és az Isten akarata. Ebben az ütközetben nekünk aktívan kell részt vennünk, ha komolyan kérjük, hogy legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is.

Nagy különbség van az előbb említett langyos vallásosság meg e között az elkötelezett istenfiúság között. A langyosakat az jellemzi — figyeljük meg, nap mint nap találkozom ilyenekkel —, hogy állandóan összeegyeztetnek. Megpróbálják összeegyeztetni a világ kívánságát — beleértve saját magukat is — meg az Isten akarátát. Hogy lehetne ezt közös nevezőre hozni? Ezt nem lehet közös nevezőre hozni, mert ezek egymással szembe feszülő, egymást kizáró valóságok. Vagy az emberek kívánsága szerint él valaki, vagy az Isten akarátát teljesíti egész életében.

Éppen az úrvacsora szereztetéséről szóló fejezetben, a Korinthusi első levélben írja Pál apostol ezt: „Nem ihatják az Úr poharát és az ördögök poharát. Nem lehetnek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részei.” (1Kor 10,21) Vagy az úrasztalának részese valaki, vagy az ördögök asztalának. Vagy az Úrnak poharát issza, és neki kötelezte el magát, vagy tudja, vagy nem tudja, akarja vagy nem akarja, — az Ő ellenségének, az ördögnek a kiszolgáltatója lesz és marad. Ez vagy-vagy kérdés. Vagy komolyan veszem, hogy legyen meg a te akaratom az életem minden területén és minden körülmények között, vagy pedig jobb, ha nem mondom el a Mi Atyánk-ot, mert akkor az

első szava sem igaz már: mi Atyánk. Akkor nem ismerem azt az Istent, mert nem ismerem el Őt Istennek magam felett, akinek az akarata számomra parancs, akinek minden szava olyan, aminek feltétel nélkül engedelmeskedni akarok.

Ezek a langyos emberek is olyanok, hogy sok mindenben úgy tűnik, Isten akarata szerint élnek. Közben ott feszül a mélyen a maguk elfojtott akarata. Azt nem adták fel, nem ítélték halálra, és keresik a réseket, hol törhet ki. Hol érvényesülhet mégis az ő akaratom. Látom itt a gyülekezet kereső, érdeklődő tagjai között sok-sok kedves fiatal életében, ezt is, hogyan lehetne összeegyeztetni: maradjak meg a világban — úgy, mint ahogy az Istennel való megismerkedésem előtt voltam —, de szeretnék az Isten országának a polgára is lenni. Úgy akarnak az Isten országa polgárai lenni, hogy az Isten akarátát nem akarják teljesíteni. Jöjjön el a te országod, de ne legyen meg, legalább is mindenben ne legyen meg a te akaratom az én életemben, mert az kényelmetlen, mert úgy tűnik, hátrányos, mert amiatt valami hátratételezhet ... Mert tiltakozik ellene az a természet, amelyik még nagyon él és uralkodni akar. Igyekeznek megrövidíteni azt a keresztesztet, amit Jézus az Ő követőinek a vállára tesz, igyekeznek lecsiszolni az evangélium éleit, valahogy becsomagolni, elfogadhatóvá tenni, emészthetővé. Maradjon meg a világ is, de valahogy az Isten országának az előnyeit is élvezzem.

Ugyanolyan törekvés ez, azoknak a törekvése, akik harsányan emlegetik a jogukat, de hallani sem akarnak a kötelességeikről. Ez az Isten országával kapcsolatban sem megy: Nekem kell mindaz a szép és jó, amit Jézus az Ő halálával megszerzett, de nem akarom halálba adni a magam Isten ellen lázadó természetét. Egy ideig eldöcög a szerkerük az ilyen embereknek, de aztán jönnek a tragédiák az életükben. A meghasonlás, sokszor még mélyebbre úsznak a világba,

mint azok, akik egyáltalán nem tekintik magukat vallásosoknak, és nem is akarnak azok lenni, és gyaláztatik miattuk az Isten neve.

Nem véletlenül mondta azt Jézus: nem azok, akik mondogatják: Uram, Uram, mennek be a mennyek országába, hanem azok, akik cselekszik az én mennyei Atyám akaratát. (Mt 7,21)

Aki mindig azt keresi, mi az a minimum, amit nekem mint hívőnek teljesítenem kell, az jobb, ha abbahagyja az egészet. Nincs minimum. Itt vagy egy életre elkötelezi magát mindenestől az ember, és akkor benn van az Isten országában, és az Ő királyi uralma megvalósul az életében, vagy semmit érő ez a langyos vallásoskodás. Neki sem jó, másnak sem jó, és Isten dicsőségét sem szolgálja.

Aki őszintén mondja ezt és imádkozza: legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, az én életemben is, meg magam körül is, az előbb-utóbb eljut oda, ahova eljutott az a kedves fiú, aki az egyik ifjúsági órán hosszan elgondolkozva az elhangzottakon azt mondta: nekem Isten megmutatta, hogy ha valóban az Ő gyermeke akarok lenni, akkor tanulnom kell úgy is, hogy az nem sikk, közben emiatt cikiznek. Akkor nem vehetem feleségül azt a kislányt, akivel egy idő óta együtt járok, mert meg van írva: ne legyetek hitetlenekkel felemás igában. Ebből következett az, hogy amikor a kihelyezésünkre került a sor, és érvényesíthettem volna valamit az örök vetélytársammal szemben, nem érvényesítettem, hanem engedtem őt előre. Volt egy helyzet, amikor egy kicsi hazugsággal valami nagy előnyhöz juthattam volna, de eszembe jutott, hogy már nem hazudhatok kicsit sem, nagyot sem, ekkor sem, meg akkor sem. Volt egy nehéz szolgálati hely, ahova senki sem akart menni, akkor ő — miután ezt sokszor Isten elé vitte és imádkozott, és úgy látta, neki kell odamennie — jelentkezett önként arra a helyre.

Ez nem azt jelenti, hogy a hívőnek mindig, mindenről le kell mondania, mindig a ne-

hezebbet kell választania, hanem azt jelenti: mindig az Isten akaratát kell kutatnia és követnie. Mellesleg ezt a kedves fiatal egészen különösen vezette Isten további életében. Kapott tőle való segítőtársat, hozzáillőt, és olyan csodálatosan készítette el Isten a különböző munkahelyeit is, hogy ott nemcsak cselekedte az Isten akaratát, hanem rajta keresztül előretört az Isten országa, az Isten királyi uralma. Mert aki ilyen komolyan elkezd engedelmeskedni Isten akaratának, azt Isten felhasználja mint katonáját, az offenzívába kerül. Aki nem azt vizsgálja örökké, hogy mi a minimum, amit tennem kell, hanem azt vizsgálja, hogy mit kell tennem, mi itt az én Uram akaratát, és nem félti magát, annak Isten megsokszorozza az erejét, a békességét, és képességein messze felül használja őt mások javára. Sok-sok boldog tapasztalatunk van erről.

Ez az engedelmesség vérre megy. Ez az engedelmesség zsebre megy, presztízusra megy, ennek ára van. Az egyetlen, aki az Atya akaratának mindig tökéletesen engedelmes maradt, behalt ebbe az engedelmességbe ott a kereszten, a Golgotán. Ez az engedelmesség ide vezet. Ez nem ijesztgetés, hanem ez a realitás. De ez az engedelmesség oda is vezet, hogy igazán Isten gyermekévé lesz az, aki erre kész, és megtapasztalja, milyen az: elég neked az én kegyelmem. Mit jelent az: mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Mit jelent az, hogy olyan békeséget ad, amelyet ez a világ nem tud adni, de nem tudja elvenni sem semmilyen körülmények között. Mit jelent az, valóban az Isten országában élni már itt és most, ezek között a körülmények között. Ebbe azonban a mi hiúságunknak, büszkeségünknek, önzésünknek, akaratosságunknak bele kell halnia.

És ez miért tragédia? Olyan sokat köszönhetünk a hiúságunknak meg az akaratosságunknak? Nem ennek köszönhetünk ott-hon minden veszekedést, békétlenséget és egyéb rosszat? Ettől akar megszabadítani min-

5. LEGYEN MEG A TE AKARATOD

---

ket a mi Urunk. Aki őszintén kéri: legyen meg a te akaratod mindenben, az tudja meg, hogy ezt is kéri vele. Emögött azonban annak a bizalomnak kell lenni, hogy azért kérem ezt Atyám, mert tudom és hiszem, hogy a te akaratod mindig jobb, mint az enyém, mert a te akaratod az egyedül jó akarat.

Könnyű azt elmondani: jöjjön el a te országod, főleg, ha nem is gondoljuk komolyan, amit jelent, de nehéz kimondani és megvalósítani: legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön.

Hallottam egyszer egy hozzászólást arról, hogy a mennyben hogyan valósul meg Isten akarata. Mivel gyerekeknek hangzott, kedvesen mondta az előadó: mit gondoltok, ha a mindenható Isten az egyik angyalnak parancsol, akkor az elkezd spekulálni: menjek, ne menjek, majd holnap, most kényelmetlen. Nem teljesíti azonnal és tökéletesen, amit a mennyek Ura mondott? Mi vesszük a bátorságot magunknak, hogy halogatjuk, okoskodunk, megmagyarázzuk Istennek, hogy most miért nem engedelmesskedünk, s azalatt már rég meg lehetett volna tenni, amit mondott, és azóta már sok áldást is kaptunk volna azért.

Hogy ez mennyire nehéz vállalkozás, azt egyebek között mutatja az is, ami Genfben történt Kálvin János idejében. Ő az odakerülése után megkérdezte a gyülekezetet: akarnak-e valóban Isten akarata és Isten ígéje szerint élni. A válasz egyöntetű igen volt. Meg is esküdtek erre, hogy ők mindenben Isten ígéje szerint akarnak élni. Amikor azonban ebből az következett, hogy akkor a szerencsejátékokat be kell szüntetni, az éjszakai sötét mulatókat be kell zárni, a részegeskedésnek vége van, aki nyilvánvaló házasságtörésben élt, annak nem szolgáltatta ki az úri szent vacsorát Kálvin, akkor nagy botrány lett. Előbb csak az érintettek, azután egyre többen fellázdáltak ellene. Nem gondolták, hogy ezzel Isten ígéje, sőt Isten személye ellen lázadnak, és elkergették a városból azt a Kálvint, akinek a működése alatt felvirágzott a

város. Mert amikor ez már engem érint (legyen meg az Ő akarata) és valami konkrétumot érint, akkor tiltakozik az ember. Ettől még elmondja végig a Mi Atyánk-ot, csak éppen nem engedi, hogy Isten akarata megvalósuljon az életében.

Itt a megterített úrasztala körül vizsgáljuk meg ma azt, hogy mi irányít minket végső soron. Csakugyan az, hogy Isten akarata megvalósuljon az életünkben és rajtunk keresztül? Mi irányít? Sokszor nem az ösztöneink és a vágyaink? Vagy éppen a számítógépek világában nem bizonyos számítások irányítják sokszor a cselekedeteinket? Vagy a magunk által, magunk elé helyezett célok, amik sokszor szentesítik még a tisztátalan eszközeinket is, megfélemlítve arról, vajon mi lehet Isten akarata? Nem a korszellem irányítása alá kerül sokszor a gondolkodásunk meg az életgyakorlatunk is, és úszunk az árral, mint bábkok, mint tehetetlenek, akik nem akarnak semmit? Vagy rábólintanak arra, amit az Istentől idegen korszellem akar és diktál? Vagy pedig csakugyan Isten akarata szerint akarjuk eltölteni a testben hátralevő időt, és nem emberek kívánsága szerint.

Jó lenne, ha megtanulnánk, hogy mindig elmondjuk őszintén Istennek, hogy mi mit akarunk. Kezdődhet ezzel az imádság, de kerüljön utána mindig az, amit a Megváltó mondott a Gecsemáné kertben: mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. Olyan példás Jézus imaharca a számunkra, és ezt szeretném javasolni délutáni olvasmányul. Könnyű megjegyezni hol van megírva: Mt 26-36-46 Jézus szenvedésének a történetében. Ő is azzal kezdi: Atyám, ha lehet, múljék el tőlem e keserű pohár, hogy ne kelljen kiinnom (a szenvedéseire gondol itt), de mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. Kis szünet, visszamegy a tanítványokhoz, azok alszanak, nem segítenek imádkozni. Újra kezdi az imádkozást, de akkor már nem ezt mondja, amit először, hanem azt: ha nem múlhat el tő-

lem, legyen meg a te akaratod. Az ember azt gondolná: nagyszerű, győzelem, igent mondott az Atya akaratára. S akkor azt olvassuk: harmadszor is imádkozott ugyanezen szavakkal szólván. Egészen bizonyos akar lenni Ő is abban, és egészen egyértelműen akarja elmondani az Atyának is, hogy most, ebben a végső nagy küzdelemben is, csak az Ő akaratának akar engedelmeskedni.

Szabad nekünk is így imádkozni. Elmondom a magam elképzeléseit, s miközben mondom, hallom, hogy valami nem stimmel. Ez nem valószínű, hogy egyezik Isten akaratával. Az ám! Mi is az Ő akarata? Még nem kérdeztem. És átalakul az imádság kérdéséssé, figyeléssé, s befejeződik egy *igen-nel*, egy szép *ámennel*. Úgy legyen, ahogyan te akarod.

Még három kérdést szeretnék felvetni, délután majd gondolkozzunk rajta.

1. Mi is Isten akarata? A Bibliában sok gyönyörű ige van arra nézve, mit akar kifejezetten Isten (*expressis verbis*). Csak két ilyen ígét hadd említsek: „Nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen az ő gonosz útjáról, és éljen.” Isten nem akar téged elpusztítani. Nem akar még megítélni sem, de azt akarja, hogy hagyj abba mindazt, ami gonosz, ami nem kedves az életedben, és élj — egyre kiteljesedő gazdag, isteni életet. Ezt akarja.

Egy másik ige a Thesszalonikai levélből: „Az az Isten akarata, hogy ti megszentelődjete.” Vagyis, hogy egészen átjárjon minket az ő szentsége, betöltsön Jézus Krisztus tisztasága, félre legyünk téve az Ő számára, csak Ő használhasson, de Ő bármire használhasson minket, és erre mi mindig örömmel készen legyünk. A ti megszentelődésetek, ez az Isten akarata.

2. A másik kérdés: mi a feltétele annak, hogy mi ezt helyesen tudjuk kérni? Feltétlenül az, hogy megismerjük Őt igazán, hogy egymás mellé kerüljön ez: Ő az én szerető

Atyám, és Ő ennek a világmindenségnek a Királya, aki ténylegesen uralkodik. Ezért kérem, hogy valósuljon meg az Ő királyi uralma az én életemben is. Atyám, aki gyengéden szeret, akinek fontos vagyok, és a világmindenség alkotója, fenntartója és ura, akinek minden lehetséges. Így sokkal könnyebb kimondani: legyen meg a te akaratod minden tekintetben az én életemben is.

3. Milyen következményei vannak annak, ha valaki mától kezdve a Mi Atyánkot igazán, helyesen fogja imádkozni? Erre nézve is sok ígét van a Bibliában, hogy mi lesz azzal, aki az Isten akaratát cselekszi. Egyet említek most csak, amit maga az Úr Jézus Krisztus mondott, amikor egyszer a sokaságot tanította. Mária és Jézus testvérei nem voltak a hallgatók között, hanem megérkeztek és beüzentek, hogy szeretnének beszélni vele. Mielőtt kiment volna Jézus (így olvassuk a Mt 12,50-ben), körülnézván a sokaságon, ezt kérdezte: Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki az Isten akaratát cselekszi, az nekem anyám, fitestvérem, nőtestvérem.

Jézus testvére lehetsz, ha az Isten akaratát cselekszed. Kell-e ennél több, van-e ennél több?

Ma van az úgynevezett egyházi esztendő utolsó vasárnapja. Nemcsak naptári év van újévtől szilveszterig, nemcsak tanév van szeptembertől júniusig, hanem egyházi esztendő is van ádventtől ádventig. Ádvent első vasárnapján kezdődik az ún. egyházi esztendő, annak az ünnepes fele, ami a pünkösöd utáni első vasárnapig, szentháromság vasárnapig tart. Ebben vannak a nagy üdvtörténeti ünnepek, s utána jön az ünneptelen fele, amelyik most ér véget. Jó lenne, ha méltóképpen zárnánk ezt az ünneptelen hosszú időszakot, és méltóképpen készítenénk magunkat az előttünk levő ünnepekre, tényleg ádventi várakozás erősödne meg a szívünkben, hogy az élő Krisztussal már itt a földön egyre szorosabb közösségbe akarunk jutni, és

5. LEGYEN MEG A TE AKARATOD

---

várjuk vissza Őt a mennyből úgy, ahogy megígérte, dicsőségesen.

Jó lenne, ha megvallanánk — akár itt marad valaki úrvacsorázni, akár el kell mennie — őszintén Istennek, hogy bizony van bennünk is sok ellenkezés az Ő akaratával szemben. Helytelenítjük sokszor azt, amit Ő tett. Felülbíráljuk, számon kérjük rajta, hogy mit miért cselekedett. Valóban természetünké lett a lázadás, akaratoskodunk. Legalább a magunk kis hatáskörében istenkedni próbá-

lunk, és ennek a mélyén a vele szembeni bizalmatlanság és hitetlenség van, de nem akarunk ilyenek maradni. Szeretnénk mostantól kezdve őszintén kérni, hogy jöjjön el a te országod és legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

Jó lenne, ha megtörténne ez az áttörés azoknak az életében, akik ilyen langyosak, akik mindig össze akarják egyeztetni az emberek kívánságát, meg Isten akaratát. Merjünk teljes bizalommal neki engedelmeskedni!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, bocsásd meg, hogy sokszor nem is gondoljuk, mennyi mindent mondunk, amit magunk sem hiszünk. Milyen sok mindent kérünk illendőségből tőled, aminek a teljesedésétől félünk. Megvalljuk, hogy sokszor azért nem kérdeztük: mit akarsz, hogy cselekedjünk, mert féltünk attól, hogy mást akarsz, mint amit mi szeretnénk. Bocsásd meg, ha jól tudtuk, hogy adott esetben mi az akaratod, és mégis mást cselekedtünk. Bocsásd meg ezt a gőgös lázadást, ezt a veled szembeni dacolást.

Bocsásd meg, hogy veled dacolunk, akitől eddig csak jót kaptunk, és egyedül tőled kaphatjuk meg mindazt, amire szükségünk van ebben az életben és az örökkévalóságban. Segíts, hogy valóban gyermekeiddé váljunk. Olyanokká, akik láthatlanul is bízunk benned, akik feltétel nélkül készek vagyunk teljesíteni parancsaidat, akik még akkor is engedelmeskedünk, ha nem mindig értjük, mit miért akarsz, akik valóban bizonyosak vagyunk abban, hogy a te akaratod jobb, mint a miénk, mert a te akaratod az egyedül jó akarat.

Segíts el minket az engedelmes élet örömére. Mivel magunk ehhez erőtelenekek vagyunk, kérünk, támogass minket az engedelmesség lelkével. Sokszor, Atyánk, már akarni sem tudunk. Erősítsd meg bennünk az akarást a jóra. Hadd tudjuk a te akaratodat mindig úgy cselekedni mintha az a mi akaratunk lenne.

Eléd hozzuk bizalommal nyomorúságainkat. Tőled kérünk erősítést, tanácsot, útmutatást, vigasztalást. Kérjük oltalmadat.

Könyörgünk hozzád népünkért és ennek a jövőjéért. Könyörgünk a világban zajló nagy eseményekért. Kérünk, ne fogyjon el a türelmed, és irgalmasan te irányítsd végső soron azokat.

Segíts, hogy hűségesen ragaszkodjunk hozzád a jövő héten is, és használj fel mindent, ami velünk történik, a mi javunkra és a te dicsőségedre.

Ámen.